

Kalabalıklar Kirletir İnsanı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ocak 2018

Korunma güdüme sahip çıkıp aranızda karışmamalıydım asla ya da korunmaya ihtiyaç duyduğumun bilincinde olsam da boş vermemeliydim yüreğimin kapısını çalanlara. Asla aşk anlamında bir serzeniş değil ben ısrarla yüreğimin kapısını vuranların kim olduğunu bilmezken belki de cennetin arka bahçesine bırakıldığımı yeni yeni fark ederken.

Gönül gözümle görüyorum içini çoğu insanın hatta görmediğim, tanımadığım bir yabancı bile alıyor nasibini ve biliyorum ki; bir ruh bilimcinin gözünde çok da sağlıklı bir savunma mekanizması sunmuyorum bu yüzden ben de asla ve asla itibar etmiyorum Freud ve yandaşlarına her ne kadar bir zamanlar koca bir gayya kuyusunda hesabımı kesmeye niyetlenmiş olsalar da.

Metazori cümleler değil kurduğum ve asla da boş hayallerden nasiplenmiyorum sadece sağdıçım olan duygularıyla büyük bir aşk yaşıyorum ki aşka ihanet eden insanlardan da alıyorum öcümü üstelik tanımadan benden nefret etmeyi beceren kendini bilmezlerle de asla işim olmaz ki olmadı da bu güne değin gel gör ki; pek bir meraklılar bir sentez çıkarmaya kurduğum cümle sanki çok da umurlarındaymışçasına ne de olsa hayli geniş bir kitle nefret ve kinaye ile besleniyor neyse konuyu ben sana yönelteyim yine.

Ben-merkezcil olduğumu söyleyen o akli evvel hocamı minnetle anmıyorum bil ki zira ben bunu maksatlı bir tespit bellemiş ve kendimi günlerce suçlamıştım şimdi de hüznüme sahip çıkıyorum da suçlanıyorum ve zan altındayım hele ki aşk yok mu aşk?

Zanların zamlandığı bir ortamda ben de var gücümle aşka sahip çıkıyorum ve dikkat edersen bir sahiplenme güdüm yok ya da bir ek getirmedim ne de olsa aşk anonim bir duygu ve ben aşk ile yaşarken birilerine âşık olma zorunluluğum da yok lakin aşk nasıl ki bir martaval ben de aç gözlü bir sevgi arsızım: illa ki sevmeliyim ve illa ki sevilmeliyim yalnız bir ayrıntı saklı burada: âşık olduğumla tarafınca sevdiğim kim ise aynı kişi/ler olmak zorunda değil. Evet, inadına bir çoğul eki koydum ne de olsa işim gücüm sevgiyle ve sevgiye haiz olanlarla.

Konudan yine saptım sanırım senin yazdıklarını hızlıca tararken aklımdakinin izdüşümünü satırlara dökmek adına deli gibi bir hızla yazıyorum ki çok da hızlı okurum. Bir kitabı baştan sona okumak gibi bir lüksüm de yok üstelik son birkaç yıldır. Farklı çiçekleri koklamalıyım ve hoş bir sunum olmalı gün içinde yüreğime saplanan ve benim nokta atışı yaptığım cümle birikintileri.

Zaaflarını yavaş yavaş çözüyorum ki senin de oldukça bonkör bir kalbin var/mış yoksa tezat bir sunum mu yükledim durduk yerde de seni çok duygusal belledim lakin mademki yazmaya gönül vermişsin bu

da gösterir ki... hayır, hayır, bir genelleme yapmayacağım zira yüreği ile yazan insanlar illa ki dünyanın en romantik tanrı ve tanrıçaları olacak, diye bir tabir getirmem kocaman bir yanlış aynı ölçüde insanların meslekleri ile ilintili duygu ve düşünce bütünlüğüne sahip olmaları da; gerçi sen defalarca sürülmüşsün okuduğun okullardan ama... ya da şahsımı düşündüm mü ki akli evvel bir bankacı müsveddesiyim ne de olsa bir ara gözümde nasıl da büyütmüşüm bankacılıkta yapacağım kariyerimin son gününe kadar üstelik ve bu yüzden bir ömür mantığımı ön planda tuttum ne de olsa sayısalcıydım ve sözel yeteneğimi hep es geçtim ta ki... boş ver gitsin hem söz konusu olan ben değilim işin ilginç konu sen de değilsin aslında konu saptaması yapmadım yine an itibariyle sadece dolu şarjörümü boşaltmadan içimin kurumlarını temizlemeye çalışıyorum yoksa içime atacağım kömürden zehirlenebilir tüm aile... hangi aile mi? Hangi ben, diye sormak daha muteber bir seçim, dostum.

Göze aldığım ya da almadığım aslında göz önünde bulundurmadan yaşadığımız gerçeği ile yola çıktık mı ama yola çıkmadım ben bilakis yaza yaza yoldan çıktı duygularım: senin anlayacağın zincirlerimden boşandım ve deli gibi duyumsuyorum ve duyguların dibine vuruyorum bazen ve akla zarar hangi duyguya baskın çıkan içime depoladığım, ister istemez akıyor satırlara belki de işlediğim en büyük günah ve biliyorum ki bir gün kalemimin çarmihına gerileceğim kendini bilmez bir imge tarafınca.

Kuytularımda birikenleri öncelikle serdim sonra da gönül tarhımda ne varsa ekdim, biçtim defalarca ve inan dostum, bu da yetmedi şimdi senin duygularını çalıyorum ama gel gör ki çok da ehemmiyet vermiyorum düşüncelerine özellikle alıntı mahiyetinde yaptıklarına: bana daha ziyade bir özentî gibi geliyor belki benim de seni afişe etmem çok etik değil ya, cidden var olmamışsan? Ne de olsa her yazdığım gerçek olacak diye bir kaide yok hele ki hayal dünyam sayesinde kendimi kurtarılmış ve seçilmiş bir varlık olarak addediyorsam yoksa nasıl geçerdi koca ve sıkıcı bir ömür?

Yazarların ilahı olan kim ise arayışındayım: ne sen ne de okuduğum bir diğeri pek de muteber gelmediniz bu anlamda tarihe kendini gömenlerin de peşindeyim özellikle yaşamayı sıkıcı ve gereksiz bulan cehennem bekçilerinin yardımcısı şu ölü yazarlar Kara Meleği kendi elleriyle buyur eden...

Bir ölüm cazip geliyor bir de hayat... ikisi de kardeş, ikisi de düşman aslında bir çıkmaz sokak. Ne zamanki hayata âşık olsam ölümü düşünüyorum ve ne zamanki ölüm yakıcı gelse yaşama sevincim baskın geliyor. Bunları sana neden anlatıyorum ki? Hele ki sen ölümü cinsellikle kıyaslarken ne de olsa kabul görmeyen kitaplarından dolayı başına gelmeyen kalmamış ama beni ilgilendiren tam olarak bu da değil üstelik hangi kitabınsa yangına körükle gittiğin hiç mi hiç ilgi alanımda değil hele ki siyasete de bulaşmadan yaşamayı pek bir severken. Netice itibariyle insan en iyiyi diliyor ve işi de uzmanlarına bırakmalı bu yüzden seçip seçeceğim bir siyasi görüş beni sadece sevdiğim insanlardan eder gerçi insanların odaklandıkları görüş de anbean değişiyor bu anlamda ben duygularımla hasbihal etmeyi seviyorum ve sevmeyi de seviyorum madem yine seninle uzlaşamadığım bir nokta zira sevgi dolu bir yürekle muhatap olduğuma kani değilim.

Yine de ekmeden duramayacađım bir cümleli...

“Kalabalıklar kirletir insanı. Arınmak için yalnızlığa ihtiyacımız var.”(Alıntı)

Kurdeşen bir tanımlama ve ben senelerce kurdeşen döken kalemimle uzlaşamadığımı asla iddia etmedim ama inkâr ediyorum senin bu söylemeni zira yalnızlıkla arınmak çok da içli dışlı değil dostum bilakis kalabalıklar arındırıyor insanı ve ben yalnızlığın tadını doya doya çıkarmış olsam da şimdi kalabalıklarla avunuyorum ve seviyorum kalabalıklarda örselenmeyi bu sayede kendimle uzlaşım belli bir noktaya vardı gerçi daha törpülemem gereken çok şey var bu yüzden insanlara ihtiyacım var hatta beni sevmeyenlere bile minnettarım bu sayede maneviyatımda erdiğim o rakımda ben yüzüme çarpan poyrazla uyanmayı ve canımın yanmasını seviyorum.

Yeniden görüşeceğimiz güne kadar bol bol yaz, dostum.